Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Svenska Missionsförbundet

№ 2. | Pris för hel årgång, postarfwode oberäknadt, 1 krona. | Februari 1883. | Wid requisition hos redaktionen hwart 11 ex. gratis. | 1 årg.

Innehåll: Twenne upprop, från Afrika och från Lappland. — Missionsskolan i Winslöf. — Missionen bland kabylerna, (slut fr. n:o 1). — Bref från Afrika, Lappland, Ryßland. — Redowisning af influtna gåfwomedel. — Anmälan.

Twenne upprop,

från Afrika och från Lappland.

Afrika och **Lappland**, hwilka motsatser! Å ena sidan, det hetaste, torraste land på jorden, der — såsom någon har sagt — "marken är eld och winden en låga." Å andra sidan en trakt, der wår, sommar och höst tillsammans upptaga blott omkring en tredjedel af året, medan hela den öfriga tiden utgöres af winter; der isande stormar rasa mellan höga fjell, och snön breder sitt djupa täcke öfwer berg och dalar.

I **ett** äro de dock lika, landen i det fjerran södern och det höga norden, deri nemligen, att de begge sluta inom sig menniskor, som sitta i mörker och dödens skugga, främmande för sitt lifs Gud. Hela skaror af det afrikanska folket tillbedja ännu i dag stenar eller djur eller träd eller till och med sin egen skugga, offra menniskor på nationalgudarnes altaren och ligga försänkta i trolldom. I Lappland framträder wäl icke afguderiet i en så rå form, men detta hindrar icke, att folket äfwen der trälar under hemska afgudar, såsom dryckenskap m. m., samt att det i widskepelse står föga efter sina afrikanska bröder.

Nu har i dessa dagar både från Afrika och Lappland utgått samma rop som en gång från Macedonien nådde Pauli öron: "Kom hit öfwer och hjelp oß!" Och färskildt framhålles från båda hållen nödwändigheten af kraftig hjelp mot **det** onda, som — sorgligt att säga — just s. k. kristna menniskor tillfoga sina arma bröder, i det att de räcka dem spritdryckernas gift.

Från Afrika skrifwes: "På westra kusten, der elfest kristendomen kunde hafwa stor framgång, är handeln med starka drycker rent af mördande och wäcker hos infödingarne bitter fiendskap mot evangelium. Med rätta har derför också en författare sagt: 'All erfarenhet bekräftar, att om evangelii förkunnande skall ske i sammanhang med handel, så har man att bekämpa en dubbel fiende, å ena sidan hedendomens onda makter, å den andra en förskämd civilisations ännu hemskare makter!' En annan man har träffande yttrat: 'Kristendomen borde lägga sina händer wälsignande på Afrikas hufwud, innan winningslystnaden och be-

drägeriet fått med sina hårda hofvar till-trampa jordmånen i folkets och deß herskares hjertan.'"

"Det är derför icke utan werklig bäfwan wi tänka oß Öfre Kongo snart öppnadt för handeln. O, med hwilken förfärande hastighet kan icke denna handel bringa förskämning ibland de wilda stammar, som der wistas! Och må wi icke wid tanken härpå, utbrista: Finnes icke någon **kristen** köpman, som känner sig manad att egna sig åt detta nya handelsområde; att göra hwad han kan för att handeln der måtte blifwa **ärlig**? Wälsignelse deraf, äfwen i lekamligt afseende, skall wisserligen icke uteblifwa. På åtskilliga andra håll hafwa kristna handelssällskap bildats och warit missionen till werkligt gagn. Skulle icke något dylikt kunna göras i Kongo i afsigt att gagna och förädla infödingarne i stället för att förderfwa och förnedra dem!"

Om nöden i Lappland åter skrifwer missionären Högberg i Petersburg följande:

"Pastor Nickelsson, föreståndare för britiska bibelsällskapets härwarande afdelning, har meddelat, att i Ryßland finnas omkring 5,000 lappar, och att de stå på en mycket låg ståndpunkt i alla afseenden. Wäl har britiska bibelsällskapet låtit öfwersätta och trycka 3,000 ex. af Mattei evangelium på ryska-lapska språket för att bland dem utdelas; men hittills har man icke kunnat finna någon lämplig och willig man att gå ut till detta folk som kolportör och missionär. Pastorn frågar derför, om icke Sw. Missionsförbundet skulle kunna utwidga sin lapska mission äfwen till ryßlapparne och sända någon också till dem. Finnes nu någon man, som af hjertat är willig att offra sig för Herren och sina i mörker wandrande bröder och gå att i den ödsliga norden bland is och snö uppföka de förlorade, så finnes det nog williga hjertan, som wilja sända honom hwad som behöfwes i det lekamliga."

Missionären Agren, slutligen, framhåller i ett bref, som införes här nedan, wigten af att någon, som wore willig att för Herrens skull underkasta sig mödor och förfakelser, måtte begifwa sig åstad att werka bland nybyggarne i det swenska Lappland. Om Herren finge winna många bland dem, torde — säger han — en dam kunna sättas mot den bränwinsflod, som nu i hundra- och tusentals kannor öfwerswämmar det lapska folket och utgör ett af de mäktigaste hindren för missionen ibland detta folk.

Missionsskolan i Winslöf.

Sedan många år tillbaka har en missionsskola funnits i Winslöf.

Redan 1866 började man nemligen der på orten så lifligt intressera sig för hednamissionens heliga sak, att man för att gagna den samma beslöt inrätta en förberedande skola för bildande af missionärer. Från denna skola skulle eleverna afgå till missionsinstitutet på Johannelund för att der erhålla fullständigare utbildning. Många kände och uttalade farhågor för en sådan skolas bestånd; men då en hemmansegare i byn Wanneberga erbjöd sig att för en ganska ringa ersättning hålla rum, sängkläder och mat åt de blifwande eleverna, samt då twenne prestmän och skollärare lofwade meddela underwisning, till deß man kunde anskaffa särskild lärare, beslöt man att i Herrens namn gripa werket an. Den nämde hemmansegaren hade förut förwandlat sitt bränneri till bönehus; och war det just i den byggnaden som missionseleverna först inrymdes. Både hus och jord skänktes sedermera till missionen.

Skolans första elev war O. Månsson, hwilken efter att sedermera hafwa genomgått Johannelunds institut, 1873 utgick till Östafrika. Bröderna Anders och Swen Swensson, begge nu i Evang. Fosterlandsstiftelsens tjenst, den förre såsom missionär i Afrika, den senare såsom sjömansmissionär i Marseille, hafwa ock genomgått Wanneberga skola. En annan elev, L. Sandberg, som intogs i skolan 1869 och 1873 reste ut till Afrika, fick temligen snart ingå i sin Herres hwila. Äfwen H. P. Dahlberg, som arbetat för Guds rikes utbredande i Lappland, war en bland skolans första elever.

År 1870 upphörde skolans werksamhet för någon tid, emedan inga elever anmälde sig, men den upptogs ånyo, ehuru förflyttad till Winslöf, år 1873, då 7 elever intogos, bland hwilka wi särskildt wilja nämna G. E. Törnqwist, som någon tid wistades wid Johannelund och sedan med wälsignelse werkade i Amerika, till deß han den 31 sistlidne april hemkallades af missionens Herre. Skolan fortgick sedermera t. o. m. hösten 1877, då hon af flere orsaker upphörde. Sammanräknade hade då några och tjugu elever besökt henne, af hwilka dock icke alla blefwo missionärer. Twå äro skollärare, några predikanter hemma i Swerige, och några hafwa egnat sig åt andra sysselsättningar.

Att man icke widare tänkte på att fortsätta med den förberedande skolan, lär wäsentligast haft sin grund deri, att eleverna icke längre tyktes wara rätt wälkomna wid institutet på Johannelund. Detta bidrog ock att wäcka och underhålla tanken på upprättandet i Skåne af en sjelfständig skola för utbildande — om icke af hednamissionärer — åtminstone af predikanter, lämpliga för werksamheten inom landet. En dylik skola hade redan förut tidtals hållits under den förberedande skolans mellanterminer.

Sedan, flere år senare, Sw. missionsförbundet bildat sig, gjordes hos detta sällskap förfrågan, om det icke wille upptaga och fortsätta skolan i Winslöf, och en person erbjöd sig genast att, om Missionsförbundet wille låta uppföra ett skolhus, kostnadsfritt upplåta tomt dertill samt deßutom lemna 1000 kronor såsom bidrag till byggnadskostnaden. Förslaget kunde ej genast antagas, men wännerna i Skåne öfwergåfwo ingalunda derför tanken på att få en skola upprättad utan beslöto fastmer att så fort som möjligt bringa saken till stånd. På ett s. k. "häradsmöte" — sådana hafwa sedan mer än 25 år tillbaka hållits i orten en gång i månaden — framlades det förslaget, att missionswännerna inom orten skulle bygga ett skolhus och erbjuda Swenska Missionsförbundet att hyresfritt begagna det samma. Detta förslag antogs med glädje och lifligt intresse, och ett bolag bildades, som lät uppföra en byggnad, innehållande skolsal, bostad åt föreståndaren samt samlingsrum. På årsmötet 1881 beslöt Sw. Missionsförbundet, efter att hafwa fått berörda skollokal sig erbjuden till hyresfritt begagnande, att öppna en skola på nämda plats den 1 september detta år. Så skedde äfwen, och sålunda har den nya skolan sedan deß warit i werksamhet.

Till föreståndare för skolan antogs på ett år predikanten N. Fr. Graflund från Karlstad, hwilken för ändamålet begärt och erhållit 1 års tjenstledighet. Undervisning meddelas åt 8 elever, deraf 4 från Skåne, 1 från Bleking, 2 från Småland och 1 från Östergötland. Kursen är, liksom wid Kristinehamns skola, 2-årig, men så länge

blott en lärare finnes, kan allenast en afdelning underwisas, och elever kunna till följd deraf ej intagas oftare än hwartannat år. Som emellertid, enligt hwad det försports, flere unge män tänka anmäla sig till inträde nästa höst, torde det wara skäl att öfwerwäga, huruwida icke skolan borde utwidgas, så att 2 afdelningar samtidigt kunde underwisas, och elever intagas hwarje år. Skolans egentliga uppgift är wisserligen att bibringa för predikokallet lämplige män de insigter, som för dem äro nödwändiga, på det att de efter skoltidens slut må kunna gå åstad och utså det ewiga lifwets säd. Men äfwen under lästiden utöfwar skolan någon werksamhet för själars frälsning, i det att så wäl lärare som elever nästan söndagligen äro anlitade såsom predikanter och i sådant afseende mottaga wida flere kallelser än de kunna efterkomma. Måtte Herren, som förmår göra utöfwer hwad wi kunna bedja eller tänka, låta sin wälsignelse hwila öfwer Winslöfs missionsskola, och må denna ock få wara innesluten i missionswännernas förböner!

Missionen bland kabylerna.

(Slut fr. n:o 1.)

När Mayor, efter någon tids förlopp, satt i sin bostad omgifwen af några kabyler och en judisk familj, hwilka alla wille hafwa underwisning i skriften, hörde han för andra gången samma röst, som, efter hwad wi ofwan berättat, kallade honom till att möta den muhamedanske presten. Den hördes så tydligt, att alla närwarande blefwo förskräckta och frågade, hwem som talade. Befallningen lydde: "Stå upp, gå till Suama; der måste du witna om mig!" Mayor gick och mötte en man, som tilltalade honom sålunda: "Kom med mig, doktor!" Missionären följde honom in i ett hus, der en mängd män och qwinnor woro församlade. Midt ibland dem låg en man sjuk samt i den största själsångest. Han war en bland dem, som hörde Mayor tala på torget utanför moskén, och nu wille han höra mer. Han lyssnade nästan med hänryckning till de ord, Mayor läste ur Johannes' evangelium och nickade med hufwudet till tecken, att han förstod. När Mayor talade med honom om den gode Herden, som gaf sitt lif för fåren och älskade oss så högt, sade han: "O, tala mer om honom, det är så godt att få höra om sådana ting. De ord jag för en tid sedan hörde er tala till en grupp kabyler hafwa beständigt genljudit i mina öron. Jag skulle ha skickat bud på er, men jag wisste icke, hwar ni bodde. O, huru lycklig jag är, att ni kom! Jag känner en outsäglig glädje i mitt hjerta. Huru god Gud är, som lärde mig känna Jesus, innan jag skulle lemna denna jorden! Men jag måste allt gå till honom nu. Tack för att ni kom! Ack, jag skall känna igen er röst i himmelen, såsom jag har känt igen den här."

Under det Mayor talade till mannen, kunde han sjelf ej annat än högeligen förundras öfwer, huru Herren gaf honom ord ur det för honom ännu ganska främmande språket, så att han kunde säga hwad han önskade meddela den döende. Denne war nu åter en, som blifwit räddad wid ewighetens rand, i elfte timmen, och Mayor prisade i sitt hjerta storligen Herren.

Någon tid derefter kom en krämare, tillhörande en närboende stam, och bjöd ut juweler åt Mayor. Denne swarade: "Jag har förut en juwel, som jag will wisa er", och härmed tog han fram ett evangelium på arabiska och började läsa för mannen, hwarefter han med några enkla ord fram-

ställde frälsningens väg. När de skildes, lemnade han honom testamentet såsom gåfwa. Sex månader senare kom mannen tillbaka och omtalade med stor glädje, att han genom läsningen af denna bok hade funnit frälsningen i Kristus. Han sade, att han aldrig förr än han träffade Mayor hade hört talas om Jesus. Marabouterna hade lärt honom, att det fans en Gud, och att Muhamed war hans profet, men de hade aldrig talat med honom om Kristus. Han bad nu allwarligt, att Mayor måtte komma och förkunna evangelium äfwen för hans stam. För egen räkning begärde han böcker och skrifter, som handlade om Jesus, för att utdelas bland de kabyler, till hwilka han sålde sina waror. Mayor fick sedermera höra, att han frimodigt witnade om sanningen, hwar han gick fram. På ett kafé, der han gått in, blef han af folket utdrifwen, derför att han sade, det Kristus wore den ende Frälsaren och Muhamed, deras profet, ingenting. "Gå din wäg, du djefwul, du hund!" sade de till honom. "Muhamed kommer att straffa dig för att du nedsätter honom och talar så om Jesus."

En dag kommo tre kabyler för att söka läkarehjelp hos Mayor; en af dem war nemligen illa sjuk. De hade färdats flere mil, men Mayor måste säga dem, att han af guvernören blifwit förbjuden att lemna ut några läkemedel. Om han än derför icke, sade han, kunde gifwa någon läkedom för deras kroppar, så hade han dock läkemedel för deras själar. Han tillbragte derpå flere timmar i samtal med dem om Jesus, och, innan de skildes åt, sade sig den, som war sjuk, tro på Kristus såsom sin Frälsare. I de båda andras åsyn böjde han knä och tackade Gud, som genom Jesus hade frälst honom. Äfwen de andra två syntes ganska berörda af ordet och lofwade, att, om Mayor wille komma till deras by och tala om Jesus, skulle de skaffa honom rum, deri han finge tala.

En annan dag erhöll Mayor ett besök af helt olika slag. I den usla lerhydda, han bebodde, och der han på en gång war kock, twättersta och allt dylikt, inträdde en storwäxt, groflemmad kabyl. Mayor bjöd honom något att äta, men kabylen, icke nöjd härmed, begärde pengar. Mayor gaf honom då omkring en krona. "Jag tror, du will drifwa med mig", sade kabylen.

"Jag kan icke gifwa dig mer", swarade Mayor, "men jag ser, att du är kommen i dåliga affigter. Du är en tjuf!"

"Ja, och som jag är starkare än du, tänker jag medtaga härifrån allt, som jag tycker om."

"Det må du göra; wet blott, att allt, som du här ser, tillhör Gud. Jag sjelf och allt mitt tillhör Gud. Allt hwad du tar, tar du sålunda från Gud."

Kabylen förswann ögonblickligen; till och med de penningar, han nyss fått, lågo qwar.

Mycket mer wore att berätta om denna så intressanta mission, men må dessa små utdrag wara nog. Af det som blifwit nämdt, framgår klart, att bland kabylerna är en beredd jordmån, och att det endast erfordras flere arbetare, som gå ut till dem med evangelii budskap. Detta folk har börjat inse sina stora andliga behof och förstå, att dessa ej kunna tillfredsställas af muhamedanismen, deras religion. "Kom till oss", ljuder det från flere håll, säger Mayor, "wi wilja gifwa er land, skaffa er sten och hjelpa er att bygga hus", och när han säger dem, att han är ensam och icke kan öfwergifwa den station, han först grundat, för att gå till en annan, fråga de: "Finns det då inga Jesu wänner i ert

land, som skulle wilja komma och tala med oß?"

Mayor ställer nu ifriga uppmaningar till de kristna att gå ut och deltaga med honom i arbetet. Han är uppfyld af ett brinnande nit för detta folk, åt hwilket han beslutat egna hela sitt återstående lif, och trots de swårigheter han har att bekämpa, trots sin klena helsa — han anses hafwa lungsot — är han uppfyld af hopp och förwissad, att Herren bland detta folk skall få en stor skörd för sitt rike.

Från wåra missionsfält.

Från Afrika.

Lukunga, Kongo den 19 okt. 1882.

Herren wederqwicker de trötta händer och stärker de maktlösa knän etc.

Sanningen af dessa Herrens ord erfara wi dagligen härute på missionsfältet. Wi äro mången gång så trötta både af arbete och af att se det arma folket wara liksom dränkt i afguderi och djefwulsdyrkan, att wi knapt kunna röra hand eller fot. Men wid sådana tillfällen låter Herren wederqwickelse tillströmma oß från höjden, så att wi åter kunna fortsätta arbetet med glädje och förnyade krafter; lofwadt ware hans namn!

Wi ha nu till wår glädje wårt nya boningshus nästan färdigt och ha redan flyttat in i det samma samt ha det der temligen beqwämt. Som huset är affedt för endast en familj, är det ej stort. Det består af två rum och en stor matsal, hwilken kan anwändas såsom arbetsrum, lektionssal m. m., tills man hunnit bygga ett andra, kanske äfwen ett tredje hus. Wi ha redan börjat med ett, men som jag för tillfället är ensam häruppe, går det ej så fort med byggnaden, ty min tid är till det mesta upptagen med att se efter de hus, wi ha färdiga, så att de ej blifwa uppätna af hwita myror m. fl. andra insekter, hwilka, om de ej blefwe störda allt emellanåt, snart skulle stjelpa ett hus öfwer ända. Detta kan wäl låta underligt, men ingen, som ej sjelf sett det, kan bilda sig en föreställning om, huru dessa djur äta träd och hwad de möjligen komma öfwer.

Orsaken till, att jag lemnades ensam, war den, att tiden war inne för wåra krumän att få sin aflöning och gå hem, hwarför ock mr Richards (för att få ned sina saker till Banza Manteka, enär han snart skall resa hem till England) begaf sig härifrån i tisdags morse, åtföljd af alla wåra krumän. De woro mycket glade öfwer att få komma hem och efter ett års frånwaro återse föräldrar, syskon, hustrur och barn.

Mr Richards skulle ställa om, att broder Westlind eller någon annan komme upp till mig så snart som möjligt, enär det är **emot** regeln att lemna en missionär ensam wid någon station, synnerligast långt upp i landet. Man skall enligt regeln hellre uppgifwa stationen. Det kunde wi dock icke nu göra efter att hafwa nedlagt så mycket arbete och så mycken möda för att få stationen uppbygd. Saken är Herrens, och han leder den efter sin wilja, och hwarken jag eller någon annan behöfwer wara förskräckt eller bekymrad, ty **han** är både mäktig och willig att bewara alla sina tjenare från sjukdom, wilda menniskor och djur samt i öfrigt från alla faror.

Att wara lemnad ensam i ett land sådant som detta har emellertid den fördelen med sig, att man sluter sig närmare Herren och umgås mer förtroligt med honom. Umgänget med honom har ock för mig

warit färdeles ljuft och dyrbart under de tre dagarne, jag warit allena. Det har knapt warit, som om jag wandrat i tron, utan fast mer ett personligt fällskapande med honom.

Här om dagen kommo två kabendamän till oß och berättade, att de blifwit sända uppför landet för att köpa elfenben, hwilket lyckats dem, men att de på hemwägen blifwit öfwerfallne, plundrade och slagne af infödingar ej långt härifrån. De bådo, darrande och med tårar i ögonen, att få stanna hos oß, ty de hade tagit miste om wägen och wågade af fruktan samt för brist på penningar ej gå längre. De äro nu hos mig. De tyckas wara mycket snälla och pligttrogna, men det oaktadt wågar jag ej beswära dem med mycket arbete, ty då skulle de måhända snart gå sin wäg och måhända bringa mig i swårigheter. Den ene af dem tillfogades af röfwarne ett förfärligt stort hål i hufwudet. Stackars karl! Han kom i går, darrande, och wisade mig det samt frågade, huru han skulle bära sig åt med det. Jag hade den andre mannen att klippa bort håret och twätta såret rent samt gaf dem ett kläde att binda om. Någon medicin för sår har jag icke, och missionen har ingen medicin alls häruppe ännu.

Med afseende på sjelfwa missionssaken har jag ej ännu mycket att säga, ty dels har jag ej warit här så länge, att jag kan ha mycket att skrifwa om, och dels är det jag wet och kan ha att säga ej synnerligen uppmuntrande. Dock will jag försöka meddela något af hwad jag sett och wet.

Missionen gör ej hastiga framsteg härute, ware sig i det ena eller andra afseendet, och nästan allt tyckes gå oß emot. Dock är det ej så litet uträttadt omkring stationerna nere i landet. Infödingarne äro wänligt sinnade, så att man kan få dem till hjelp, när man behöfwer det, och barnen, som blifwit köpta, göra glädjande framsteg i många afseenden. Men det är ej många barn wid hwarje station och kan på en tid ej bli många, ty missionen här är för närwarande för fattig på medel till att köpa barn, och utan att barnen köpas och blifwa missionens, kan man ej göra något wid dem, ty om föräldrarne sända sina barn till stationerna någon dag, så fordra de betaldt derför. De äro deremot williga att sälja sina barn, och barnen äro i de flesta fall synnerligen williga att blifwa sålda. Stundom komma föräldrar eller höfdingar och bjuda ut barn, och stundom komma barnen sjelfwa och bedja om att blifwa köpta, men oftast är man af brist på medel ur stånd att köpa dem. Detta är nu ett hinder för missionens framgång, men som Guds folk både lätteligen och snarligen kunde undanrödja, om de besinnade, huru mycket de sjelfwe erhållit för intet.

En annan nedslående sak, hwilken dock ingen mer än Gud sjelf kan göra något wid, är, att den ena missionären efter den andra antingen genom död eller hemresa måste lemna wåra led. Två hafwa genom döden blifwit skilda från oß, sedan jag kom hit ut, och två hafwa rest hem till England; en tredje är i begrepp att resa, ehuru ej till följd af sjukdom. Genom denna förminskning hafwa wi blifwit wäl få till att kunna behålla de redan bygda stationerna, ty, såsom ofwan nämdes, will man icke att någon skall lemnas ensam wid en station. Ej heller hafwa wi kunnat fortsätta resan upp till Stanley Pool. Wi höra wisserligen från England, att tre äro på resa ut, men som desse äro sände för

att forsla en ångbåt upp till Stanley Pool, blifwa de ej till någon hjelp wid stationerna utan komma i stället att behöfwa hjelp. Huru det skall blifwa dem möjligt att nu frakta båten upp till nämda ort, det är för oß en gåta, hwilken synes blifwa swår att lösa. Att forsla honom hit går nog för sig, ty landet är öppet och folket wänligt, så att man kan få honom hitburen nästan uteslutande af infödingar. Men sedan man wäl kommit hit, ter sig saken annorlunda. För färden härifrån skall nemligen ingen inföding röra en börda med ett finger, om man än gifwer honom guld, ty han känner trakten allt för wäl, och knmän kunna wi aldrig få så många, som erfordras. För närwarande hafwa wi inga knmän, och de utkommande missionärerna skola kanske ej lyckas få så många, de behöfwa. Dr Sims är wisserligen nere wid krukusten för att söka skaffa män, men wi weta ej, huru det lyckas honom. Det bästa sättet att få båten upp till Stanley Pool torde wara att försöka bygga en eller två stationer mellan denna och Stanley Pool, samt att, sedan detta skett, gå upp och bygga en wid sjelfwa den platsen. Endast derigenom torde man lyckas öppna wägen samt blifwa känd med folket och öfwertyga dem om, att wi ej äro komne att kriga med dem, hwilket de nu tro. Sedan man bygt dessa stationer och således blifwit i behof af båten för resans fortsättning uppför floden, kan man få infödingar att forsla upp sakerna, hwilket är mycket billigare och mindre beswärligt än om man skulle hafwa en hel mängd knmän att wara answarig för.

Detta är nu det bästa sätt, wi missionärer kunna se, men missionsstyrelsen i England tänker annorlunda. Hon menar, att båten skall föras direkt upp nu, och för detta ändamål äro tre missionärer på resa ut. Lyckas det för dem, så wore det ju godt, men om inga missionärer finnas wid Stanley Pool förut, samt om icke derjemte några äro redo att fortsätta resan derifrån, så är ej båten behöflig der. Troligt är ock, att wi ej kunna gå direkt härifrån upp till Stanley Pool utan att anwända köttslig arm, hwilket ej anstår missionärer. De böra ju blott gå efter, så fort som Herren går förut och öppnar wägen.

Någon torde tro, att wägen till Stanley Pool är öppen, derför att missionärerna warit der. Dermed förhåller det sig dock sålunda: Tre af dem gjorde en resa dit upp för någon tid sedan, men då de lyckligt nått målet för sin färd, hade de ej så många män, att de kunde stanna, utan måste wända om, och skulle de på återresan wid ett tillfälle utan twifwel blifwit nedskjutna, om de ej haft passande saker att friköpa sina lif med. Således hade de ej lyckats öppna wägen och göra folket wänligt stämdt genom att endast göra en resa uppför landet. Det går ej så lätt att winna detta folks förtroende. Man måste för att blifwa känd af dem stanna hos dem samt bygga och bo bland dem. Wägen häremellan och Stanley Pool börjar blifwa allt mörkare och mer tillbommad, ju längre det lider. Stanleys män ha nu kommit derhän, att de färga sin wäg med blod nästan hwarje gång de nödgas gå ware sig uppför eller utför landet. Dylikt kunna wi naturligtwis ej befatta oß med. Ett Herrens witne, som är utkommet för att förkunna **frid** till de **fridlöse**, bör aldrig **rusa åstad**, utan i likhet med fridens konung fara sakta fram. Wore det månne rätt att i enwishet söka bana sig wäg, der det synes wara omöjligt, och derigenom liksom onödigtwis tillsätta sitt lif samt

aldrig winna det åfyftade målet, till hwilket man deremot genom att gå några omwägar jemförelsewis lätt kunde komma? Swaret är ju lätt gifwet.

Stanley Pool är för-öfrigt ej någon plats att så mycket längta efter, ty europeer hafwa der redan gjort hwite män illa luktande, och utan twifwel har man der flere swårigheter att wänta från hwite än från swarte män. Rådligast wore helt wißt att gifwa sig ut några mil från Kongo-floden, dit inga europeer warit, och så på en omwäg komma tillbaka till floden litet ofwan om Stanley Pool. Man finge då en missionslinie, der man med trygghet kunde gå uppför och utför landet, och infödingarne skulle då, i stället för att skjuta på oß, forsla wåra saker samt herbergera oß i sina byar och städer, då wi det behöfde, såsom det nu sker på wägen hit. Bewis för sanningen deraf är, att br. Westlind just nu, medan jag skrifwer detta, kommer hit, åtföljd af endast två infödingar, en för att bära fängkläderna m. m. och en för att bära penningar, näsdukar, perlband o. dyl., (hwilket allt utgör penningar här) samt ett litet matförråd. Han har under wägen hwilat öfwer en natt i en större stad, hwareft konungen utrymde ett hus för honom.

Ja nu är, såsom sagdt, Westlind här, och jag kan ej säga, huru glad jag är deröfwer. Det är nu, som om jag wore i mitt gamla, kära fosterland Swerige, och jag har så mycket att samtala med honom om, att jag måste affluta mitt redan långa bref. Wi äro båda fullkomligt friska, Herren ware lof. — W. förenar sig med mig i hjertliga helsningar till alla wänner, och önska wi wara af eder alla burna på bönens armar. Eder ringe

K. J. Pettersson.

Från Lappland.

Malå den 4 dec. 1882.

Frid i Jesus!

Jag skall underwisa dig och lära dig wägen, den du wandra skall, jag skall leda dig med mina ögon.

Detta är, hwad Herren har lofwat; detta är, hwad han ämnar hålla; detta är ock, hwad wi behöfwa både i stort och smått. Och saligt är det att få warda ledd af honom, fastän han wäl ibland kan leda oß så, att wi äro färdiga säga: "nej, Herre, icke så skall du leda." Men han låter för det mesta ej rubba sig af dessa rop, utan han swarar lugnt och bestämdt: "**Jag skall underwisa dig och lära dig wägen, den du wandra skall.**" Och efteråt får man wäl se, att hans ledning ändå war den bästa. O, att man derför mer helt kunde öfwerlemna sig åt Herren och hans ledning! Huru lugn, huru tillfreds, huru lycklig skulle man då ej alla gånger få wara!

Mina resplaner för höften hafwa just icke i allo gått i fullbordan. Först och främst måste jag nära en wecka för det mesta hålla mig wid sängen. Jag blef dock sedan bättre, så att det åter war mig möjligt att begifwa mig upp i fjellen, och jag wände mig då söderut samt besökte under wägen så många lappfamiljer, som jag kunde komma till. Så fortsatte jag under de werlande erfarenheter af nöjen, mödor och beswärligheter, som en fjellwandring har med sig, tili deß jag kom till Adolfsström, mitt hem sedan förliden wår. Då jag der hade hwilat något, ämnade jag mig söderut till Sorselefjellen; men det blef ej af, ty jag hann ej längre än nära gränsen mellan Arjeploug och Sorsele. Der måste jag wända dels för min klena

helsas skull, dels för wädret, ty det började nu blifwa winter i fjellen. Wäl kunde det kännas litet swårt att åter få "ett streck i räkningen", men jag börjar nu blifwa wan derwid, och denna gång fick jag erfara, att det ibland är bra att ej få sin wilja fram. Jag hade nemligen ej warit hemma många dagar, förr än Herren började wisa sig werksam bland oß. Några började på allwar fråga, hwad de skulle göra för att warda saliga, och de stannade icke wid blott frågande, utan de anammade frälsningens ord för sina hjertan. O, det är en salig syn, då man får se menniskor börja gråta öfwer sina synder, men icke mindre saligt är det, när man får höra dem börja prisa Herren för undfången nåd och syndaförlåtelse. Måtte Herren stöta de själar, som han wunnit, och måtte han låta den lilla skaran förökas mer och mer, ty ännu finnes det inom Arjeploug blott få, som fråga efter Herren. Det skulle wara godt, om någon kraftfull man, som kunde uthärda och som wore willig att underkasta sig mödor, försakelser och beswärligheter, komme hit upp och werkade både bland lappar och swenskar. Ty skall man tänka på att med wälsignelse werka bland lapparne, så tror jag, man må se till, att man werkar lika mycket bland swenskarne (nybyggarne); i annat fall fruktar jag, att missionen bland lapparne är ett nästan fruktlöst arbete. Men finge Herren hand om många själar bland den swenska befolkningen, så torde derigenom någon dam kunna sättas mot den bränwinsflod, som nu i hundra- och tusentals kannor öfwerswämmar oß häruppe och som utgör ett af de mäktigaste hindren för missionen här. — Men huru kan man wänta, att Herren skall få winna själarne, om icke evangelium rikligen förkunnas för dem? Nu är det hufwudsakligen swenskarne, som skaffa upp allt bränwin, hwaraf sedan ock lapparne få sin runda del, naturligtwis för skälig — nej, oskälig — betalning, hwilken för det mesta måste utgå in natura.

Om derför, som sagdt, någon kraftfull man, som wore willig att för Kristi skull underkasta sig mödor och beswärligheter, kunde komma hit upp, så tror jag, att Herren äfwen här skulle winna många själar, om man också kanske ännu någon tid skulle få wänta derpå. Wore det blott möjligt för mig att stanna här, så gjorde jag det gerna, men jag warder ju längre desto mer öfwertygad om, att det ej går för mig att uthärda. Må Herrens wilja ske!

Jag kom hit till Malå i förra weckan och kommer wäl att stanna här i trakterna tills efter jul. Här synes det, som om i många fall "den starke" skulle börja gå in i sina förra boningar eller, rättare, som om han redan gjort det. Ogudaktigheten, i synnerhet dryckenskapen, synes taga öfwerhand allt mer och mer, och kärleken warder i mången förkolnad. Gud förbarme sig öfwer oß här! Såsom exempel på, huru de kunna fira bröllop i lappmarken, will jag omtala, att för ett sådant, som nu i dessa dagar pågår, äro, enligt hwad jag fått weta af trowärdiga personer, anskaffade 210 kannor bränwin, förutom alla andra dryckeswaror. Detta är dock det wärsta jag hört i den wägen; men att man till bröllop anskaffar 100 kannor bränwin, och deromkring, är alls ej något owanligt. I sanning, när man hör och ser sådant, är man färdig att tänka, det lappmarken ändå icke är någon fattig ort, utan att den i wälstånd kan mäta sig med hwilken som helst af Sweriges provinser, men känner man närmare till förhållandena, kommer man på

andra tankar. O, hwad den lede fienden kan plåga sina offer!

Man må dock icke tänka, att all gudsfruktan är förswunnen härifrån. Nej, Gud ske lof, här inom Malå finnas ännu många älskliga och kära Guds barn, hwilkas högsta åstundan det är att följa Herren och lefwa för honom. Hwad som har skett och sker, det är i de flesta fall, att skilnaden warder mer och mer uppenbar mellan Guds barn och werldens barn, och detta är ju godt. Herrens frid hwile öfwer oß! Glömmen ej lappmarken och färskildt Arjeploug i bön till Herren. Han hörer bön.

J. E. Ågren.

Från Ryßland.

Baku den 3 jan. 1883.

Guds frid!

"Låtom oß draga dit upp och taga landet in!"

Hitintills hafwa wi här i Baku föga annat uträttat än spejares göromål, och hade wi icke wårt hopp till Gud, så skulle wi bringa wåra älskade bröder lika nedslående upplysningar som de tio af Israel utskickade spejarne, hwilka hade bespejat Kanaan; men wi trösta på Gud och instämma med Josua och Kaleb: "ty hafwer Herren wilje till oß, så gifwer han oß landet." Låt wara, att mörkret här är stort, och satans fästen hotande; wi behöfwa dock icke frukta, ty såsom natten flyr för solen och fästen ramla, då Gud skakar jorden, så måste ock det andliga mörkret fly för evangelii sol, och satans fästen ramla för Herren, mäktig i strid. Må wi icke fälla modet! Morgonrodnaden börjar wisa sig och bådar en annalkande dag för detta mörka land. Låtom oß stärka oß i Herren och med kropp och själ deltaga i dagens arbete!

Från armeniska befolkningen ropas: "Kom hit öfwer och hjelp oß." Må missionen ibland armenierna icke förgätas af missionsförbundet! Nog har man att befara ett kraftigt motstånd af prestwäldet, och myndigheterna torde nog wara redo att föranstalta en grym förföljelse; men folket längtar efter evangelium, och wid evangelii sådd skall förföljelse icke åstadkomma annat än ett nedharfwande af säden, så att den kan skjuta kraftiga rötter och blifwa i stånd att bära ädel frukt.

Som förut är nämdt, finnas här i Baku flere hundra armenier, som uteslutits från katolska kyrkan, emedan de icke kunna nöja sig med deß tomma ceremonier. I en liten stad icke långt härifrån finnas ännu flere. Troligen uppgå de evangeliskt sinnade armenierna till flere tusen. En tysk lutherst pastor söker samla dessa till en lutherst kyrka.

Bland ryssarne pågår ock en andlig rörelse, som bådar dagens inbrytande. Den i Ryßland widt utbredda sekten "Molokani" har nemligen här många medlemmar. Baku har fordom warit en af Ryßlands landsförwisningsorter, och på den tiden förwisades många molokaner hit. Länge har jag åstundat sammanträffa med någon molokan, och det har nu lyckats mig. Jag har bewistat deras sammankomster och fått det intrycket, att wi hafwa bland dem älskliga bröder i Kristo. De läsa bibeln, sjunga och bedja på sina möten. Några underligheter förekomma dock ibland dem, såsom till exempel det myckna tyssandet. På en lokal, som jag besökte, woro i söndags samlade ungefär 300 personer, af hwilka omkring 200 tyktes höra till församlingen. Hwar och en af dessa senare gaf hwarje närwarande församlingsmedlem en kyß och fick en sådan tillbaka. Denna plägsed hafwa

de i anledning af apostelns uppmaning: "helsen eder inbördes med en helig kyss."

Bland swenskarne börjar det ock att ljusna något. Tre gånger har jag haft tillfälle att witna om min dyre Frälsare inför en del af Bakus swensktalande förnämare folk; första gången inför många unga fritänkare wid Nobelska fabriken, andra gången i en ingeniörs hem och tredje gången wid en swensks graf. Deßutom hafwa wi söndagligen predikningar för swenskarne, der wi bo. Mycket få infinna sig; men det är ändock godt, att dessa få komma. Några, bland dem äfwen af de mer framstående, börja förswara wår sak. Med ett ord: det ser icke så mörkt ut nu som under den första månaden, då wi wistades här. Just för en stund sedan besökte jag disponenten här på platsen och bad om ett rum att hålla predikan uti wid fabriken. Detta lofwades, och såsom ersättning utfäste jag mig att biträda wid en trädgårdsanläggning, som skall göras för tjenstemännens wid fabriken trefnad. Jag är glad åt detta tillfälle och önskar att wara till någon nytta wid nämda anläggning, ty det skulle kunna gagna wår mission.

Några rum för sjuka och ett hem för wärnlösa barn wore behöfliga här och skulle wara mycket wälsignelsebringande. Ett gemensamt ingripande af nådesyskon kunde sätta oß i stånd att få både sjukhus och barnhem, och är det Guds wilje, att wi skola få sådana till stånd, hwilket är wårt önskemål, så skall han nog mana wåra älskade nådesyskon att hjelpa oß.

Wi hade för någon tid sedan beslutat oß för att taga wård om en fattig sjuk qwinna och hennes twenne små barn. Hennes sjukdom tilltog dock så swårt, att hon måste föras till lasarettet, och barnen äro nu öfwerlemnade i andras wård. Det finnes nemligen i wårt hem ingen qwinlig person, och wi woro naturligtwis olämpliga att sjelfwa sköta barnen. Det att wi beredde denna fattiga qwinna en tillflyktsort hos oß, werkade emellertid mer på menniskorna här än många af wåra predikningar.

Broder Palmén har mycket att göra; han har nu tagit en ryss yngling till hjelp, och br. Lydell hjelper honom äfwen emellanåt. Om bröderna Gillberg och Nyrén tänka på att komma till Baku, så må de, innan de gifwa sig i wäg, besinna att de fara till den otrefligaste plats de kunna tänka sig, på det de i förtid må lägga sig helt på Herrens offeraltare.

Nyligen hafwa wi skrifwit och kallat en kär broder i Petersburg att komma hit, då han här får plats på en större mekanisk werkstad såsom materialförwaltare. Han är mäktig ryska språket och skulle egna sig särskildt åt missionen bland ryssarne. Eder broder

N. F. Höijer.

Tiirljanski Savod den 2 dec. 1882.

Herrens högra hand kan allting förwandla.

Det är godt, att, då synd och elände i alla möjliga skepnader herska rundt omkring en, hafwa den förwißningen, att Herren kan förändra alltsammans och göra lejon och tigrar som lam. Hade man ej den förwißningen, skulle man nog snart uppgifwas, då man ser, huru djefwulen har de arma menniskorna i sina starka band och leder dem som slafwar i de allra hemskaste syndaskyggelser. Men, Herren ware lof, han eger förmåga att göra allt nytt! Hans hand är icke för kort, att han icke hjelpa kan.

Sedan wi sist skrefwo, har det warit ett par helger, "prasdnik" kallade. Den första war af det slag, som kallas flickornas "prasdnik". Då församla sig på eftermiddagen en mängd flickor i wissa hus, der också byns ynglingar infinna sig för att ur den församlade skaran wälja sig brudar. Äfwen föräldrar komma tillstädes för att utse hustrur åt sina söner. Är det då så, att en flicka faller i smaken, sändes någon wän till henne för att höra hennes tankar om det i fråga satta äktenskapet, och samtycker hon dertill, så står bröllopet efter några dagar eller weckor. Någon föregående lysning brukas ej; långa trolofningar weta de ej heller af och blifwa på det högsta förwånade, när de få höra, att personer hafwa älskat hwarandra flere år och förblifwit trogna, fastän åtskilda. Det är ej heller underligt, att de förwånas deröfwer, ty hos dem finnes ej mycken trohet och ärlighet. Innan bröllopet får ega rum, måste brudgummen gifwa flickans fader en större eller mindre penningsumma. Det är, såsom någon uttryckte sig, ungefär som när man hemma i Sverige köper hästar eller kor, ty någon werklig kärlek fattes ej i fråga.

Den andra "prasdniken" war måndagen den 20 november till ära för byns och jernwerkets skyddshelgon, engeln Mikael; ty liksom i Kina byar och städer, åker och äng, jord och skog m. m. hafwa sina särskilda gudar, så har folket här i Ryßland sina särstilda skyddshelgon. På de dagar, som äro afskilda för att ära dessa skyddshelgon, får intet arbete förrättas, men annars arbetar man lika både söndag och hwardag. Om man går ut på söndagen, kan man wara säker om att möta en mängd kol-, malm-, jern-, hö-, halm- eller wedkörare m. fl., allt bewis för att ryssarne weta intet af söndagens wälsignelser.

På morgonen af den nämda helgdagen samlades alla, som haft något att skaffa med jernwerket, wid det samma. På kontoret infunno sig skrifwarne, uppsyningsmännen och alla swenskarne, utom Adamson. De öfriga, hwilkas antal wäl uppgick till fem hundra, fingo stanna utanför jernwerkets portar. Först läste och sjöng presten, sedan uppstämde en sångkör ett stycke, så kyßte presten och de förnämsta af de närwarande ett guldkors, och derefter började man — supa. Presten, som skall gå före folket i allt, gjorde början, och sedan fortsatte de närwarande mycket flitigt. De hade, utom en mängd olika slags rusgifwande drycker, äfwen något mat. Wi, som hade gått dit dels för att se, huru de skulle bära sig åt, dels för att, om möjligt, göra något för att swenskarne icke skulle supa för mycket, smakade något på maten. Disponenten och ingeniören, som är swensk, gingo snart derifrån: wi också, ty att se folket hälla i sig de kropp och själ förstörande dryckerna, war allt för swårt. O, när skola menniskorna få sina ögon öppna för det elände, som dryckenskapen för med sig! De, som stodo utanför jernwerkets portar, fingo endast bränwin, som bars till dem i ämbar och utdelades. O, huru begärligt de grepo efter eldsdrycken! Wi gingo från kontoret till Adamsons, der wi spisa middag, och med oß följde en swensk, Högberg, som är kristen; sedan woro wi hos ett par swenskar och drucko te. Det är brukligt den dagen att gå och besöka wänner och bekanta.

Lifwet bland ryssarne war under helgen förfärligt, och man såg dem ragla fram på gatorna eller ligga på dessa. Slagsmål hörde till ordningen för dagen. Åtskilliga

blefwo slagna förderfwade, och en gosse blef ihjelstucken af en sin kamrat. De begge gossarne hade slagits tillsammans med några andra, då den ene sprang hem efter en knif. Kommen tillbaka, möter han kamraten, men som han i mörkret ej kunde se, hwem det war, stötte han knifwen i honom, så att inelfwerna gåfwo sig ut. Den sårade dog efter några timmar. Swenskarne hafwa förr wanligen warit med och slagits, men nu hafwa de hållit sig stilla. Arbetet i jernwerket skulle börja på onsdags morgonen, men som arbetarne woro fulla äfwen den dagen, måste det uppskjutas till torsdagen.

Af det nu sagda framgår, hwilket stort mörker och elände här är rådande, men Herrens högra hand kan allting förwandla. Han har ock redan börjat wisa sin förmåga att hjelpa, hwarför wi äro af hjertat glada, wetande, att det också skall glädja eder der hemma att få höra det. Swenskan Adamsons hustru har fått frid med Gud, och mannen är nog icke långt från Guds rike. Bedjen Herren, att han tar helt hand om honom! Både Adamson och hans hustru hade warit Guds barn, medan de woro i Swerige, men kommo sedan bort ifrån Herren. Hustrun sade, att det war swårt till en början att lefwa i synden, men att det så småningom gick bra att wara med om allt möjligt ondt. Hon tänkte aldrig på, att det war någon fara för henne; men sedan wi kommo hit, och hon fick höra Guds ord, war det slut med hennes glädje i synden, och hon kände sig mycket olycklig. Wi hade talat med henne flere gånger om att Gud är willig att förlåta synden, då man bekänner den, men hon kunde ej få frid. Hon tyckte, att hon först måste blifwa förändrad, innan hon kunde få tro sina synders förlåtelse. Då jag war der en qwäll förliden wecka, och wi kommo att tala om det gamla, men ständigt nya ämnet — wigten af att höra Herren till — gick dock ljus upp för henne. Hon förstod att, om hon skulle wänta med att komma till Kristus tills hon blefwe bättre, skulle hon aldrig komma, utan gå förlorad. Så bådo wi gemensamt till wår kære himmelske Fader, och när wi uppstodo, war hon glad och sade, att hon wisste, det Gud förlåtit henne hennes synder, just sådan hon war. Hon har sedan sagt sig wara så lycklig och hafwa en sådan frid inom sig, att allt warit, som om det wore nytt. Ja, Herren gör i sanning allting nytt. Hennes man prisar henne lycklig. Han säger ej mycket, men läser så mycket mer i bibeln och andra andliga böcker. Låtom oß tillsammans tacka och lofwa Herren för hans nåd och bedja honom taga allt flere till sina barn!

Jag har hört, att sorgliga nyheter nu komma från Kongo; att Appel och Faithful äro döda samt att Smith och Harvey äro på wäg hem. Det gjorde mig rättigt ondt att höra detta, ty jag älskar Kongo och deß folk af hela mitt hjerta och skulle nog helst welat wara der. Men som Herren hade andra tankar, så är jag nöjd som det är. "Ryßland är för öfrigt", som en wän skref till mig, "en del af Herrens wingård lika wäl som Kongo. Och det höfwes ej den trogne tjenaren att sjelf wälja sitt arbetsfält utan att wara rede att gå, dit Mästaren kallar."

Eder tillgifne

C. J. Engwall.

Redowisning

af till Swenska Missionsförbundet influtna gåfwomedel under november och december månader 1882.

För missionsskolorna i Kristinehamn och Winslöf samt inländsk missionswerksamhet.

Gm Söderberg, fr. E. Eriksson 6 kr. Gm A. F. Karlsson, Ulfsta, fr. Husby-Långhundra kristl. församl. 10 kr. Gm E. J. Ekman, Kristinehamn, fr. Hammenhögs och Kanarps miss.-fören. 20 kr., fr. Gårdsbergs och Torpe miss.-fören. 20 kr.; s:a 40 kr. Gm landtbr. A. Andersson, Juby, fr. Asseby miss.-fören. 25 kr. Af P. G. Ekström, Söderfors Bruk, 4 kr. Gm E. J. Ekman, Kristinehamn, gm A. M. Johansson, fr. Hogstads miss.-fören. 15 kr., af B. N. Blom, Brown N. Amerika 1: 80, gm fröken Gustafsson, fr. G. Jönsson, Månsarp, 10 kr., koll. i Wike miss.-hus den 27 dec. 5 kr.; s:a 31: 80. Gm L. Klingwall, Blåporten, Karlskrona, fr. Lars 5 kr. Gm C. Carlsson, fr. w:r i Börje, Bälinge, Åkerby och Jernkil 53: 76.

För yttre missionen.

Gm C. O. Nydell, insaml. på Carl och Augustas bröll. i Arboga den 16 nov. 12 kr. Gm H. E. Chytræus, Bäckefors, fr. Bäcke syfören. 18 kr. Gm pred. J. Larsson, Hjelmunge, fr. Ingstarbo syfören. 30 kr., fr. w:r i Hällnäs 5: 75, dito 1: 25, dito 3 kr., koll. på mötet i Leufsta miss.-hus den 29 okt. 30 kr.; s:a 70 kr. Gm Ev. Luth. miss.-fören. bokh., Göteborg, af kapten J. B. A—son 5 kr., gm E. Lagerlöw, Trollhättan, af onämd 10 kr., af fru E. K. W—g, Göteborg, 66: 12; s:a 81: 12. Af korpral A. P. Qwick, Högsjö, 6 kr. Gm J. E. Jäderblom, Torstunaby, fyra koll. i Holmsta bönhus under 1882 65 kr. Gm J. F. Hammarbäck, ett löfte till Herren, 5 kr. Af O. P., Kalmar 10 kr. Af G. A. Gustafsson, Hörsta, Kumla, efter lilla Elin Elfrida, 3: 75 till hednabarnen. Gm J. Nylén, Helgum, Edsele, fr. syfören. derst. 53: 46, gm J. Nylander, insaml. under en pred.-resa inom Edsele 11: 54; s:a 65 kr. Gm Aug. Uppström, fr. Nedre Grytsmiss.-fören. 50 kr. till miss. i Kongo. Af onämd 10 kr. Gm stentr. C. Jansson, Norrköping, fr. friförsaml. i Simonstorp 18: 50. Af hemm.-eg. J. Andersson, Herrö, Sweg 10 kr. Gm A. J. Sjöberg, Westerby, Qwarnsnäs, fr. onämd i W. 25 kr. Gm P. E. Pettersson, Köping, Hagby, fr. söndagsskolb. i Odenswi 5: 75, fr. några medl. inom Odenswi krist. församling 7 kr. till miss. i Kongo; s:a 12: 75. Gm L. Lindgren, Lingbo, koll. i Lingbo 40 kr. Af kronojäg. E. Ohlson, Los, Hamra 5 kr. Gm J. A. Öhrmark, Sparrsätra, Benala, fr. Sparrsätra miss.-fören. 13 kr., fyllnad 2 kr.; s:a 15 kr. Gm J. F. Åberg, fr. Hedemora miss.-fören., 50 kr. Gm Söderberg, fr. E. Eriksson, 6 kr. Gm H. Fagerlund, Sthlm, fr. Mattsson, Wäddö 3: 50. Gm tandl. C. O. Kock, Linköping, fr. Linköpings stads miss.-fören. 110 kr. Gm J. E. Andersson, Rådmansö, fr. Rådmansby arb.-fören. 60 kr. Gm C. P. Österberg, gm O. Olsson, fr. Enåkers yngl.-fören. 30 kr. Gm E. J. Ekman, Kristinehamn, af fru Friberg 10 kr. till miss. i Nyßland, fr. Kristi församl. i Skutskär 20 kr. till miss. i Kongo, gm J. Gärde af M. Jonsson, Loos, Nullbo 5 kr. till miss. i Afrika, af rättar. G. Pettersson, Nordanö, ett löfte till Herren 5 kr., gm A. F. Lawin, fr. söndagsskoll. i Nyhem 30 kr., gm P. O. Wiker, fr. w:r wid Elfwestorps bruk 10 kr., gm O. Olsson, insaml. på begrafn. i Björkberg 4: 10, insaml. wid en sammank. i Hamra 90 öre, fr. Gårdsbergs och Torpe miss.-fören. 20 kr. till miss. i Afrika, fr. Bjurkärrs miss.-fören. 15 kr., wid en försäljning i Kristinehamn 25: 29, gm Landström, fr. arbetsfören. i Örserum 25 kr., gm G. Karlberg, fr. w:r i Chambergburg N. Amerika 43 kr., af E. G. Nykwist, Degerfors, ett löfte Herranom, 10 kr., gm A. Swensson, af jungfrun Hedda Andersson, Nötekulla, Adelöfs s:n 300 kr., gm skom. A. Lindgren, Önnestorp, Adelöf s:ken, insaml. af några w:r, 31 kr., fr. Rinna Skogsbygds miss.-fören. 10 kr., gm pred. K. Schelin, Lyswik, fr. w:r i Högforssen 38 kr. till miss. i Afrika, fr. Sinnerud, 5 kr., onämd enl. Matt. 6: 3, 3 kr., dito 2 kr., gm skoll. Ch. Kinnman, fr. Långshytte skolb. 6 kr. till barnen i Afrika, af en br. i Ockelbo, "Herrens tjugonde" 55 kr.; s:a 673: 29. Gm landtbr. A. Andersson, Juby, fr. Asseby miss.-fören. 25 kr. Gm O. A. Nyström, Falun, fr. H. Hansson, Swärdsjö 5 kr. till miss. i Afrika. Af A. Lindberg, Nedre Gryt, Hjortqwarn, ett löfte till Herren 10 kr. Gm skoll. Joh. Lindberg, fr. Säffjö & Ljunga miss.-fören. koll. i Säffjö miss.-hus 70 kr. till miss. i Kongo, af N. Sjölander 2 kr.; s:a 72 kr. Af N. Brännström, Skellefteå 10 kr. till miss. i Kongo. Gm C. Beckman, Magneskog, koll. i Magneskog under året 65: 78. Gm E. Olsson, Westra Hungwik, fr. A. N. S. i W. Hungwik 10 kr., fr. E. O. S. ett löfte till Herren 7 kr.; s:a 17 kr. Gm A. P. Westenius, Misterhult, fr. Kraxtorp arbetsfören. 30 kr. Gm Henrik Johansson, Galstad, koll. i Asklanda miss.-hus 16: 23, insaml. på ett bröllop i Waselid, Ornunga 6 kr., gm skoll. F. J. Kälander, Asklanda, insaml. af skolb. 4: 32, af Asklanda och Ornunga miss.-fören. 3: 45; s:a 30 kr. Gm P. G. Friman, Hudikswall, fr. Hudikswalls brödrafören. 105 kr. Gm J. M. Andersson, Kolsarp, Westergård, fr. Rydaholms yngl.-fören. 25: 60, af J. Peterson, Lökaryd 1 kr., af L. J. Andersson, Kolsarp 50 öre, af J. Andersson 50 öre, af J. M. Andersson 2: 40; s:a 30 kr. Gm C. F. Grahn, Stafsjö, fr. några w:r i Kila, 10 kr. Gm L. Göransson, Gesle, fr. Gesle miss.-fören. 472: 64, gm Eric Ersson, Elfkarleby 20 kr.; s:a 492: 64. Gm E. Eriksson, Alsö, Åttersta, insaml. i Österåker 35 kr. Gm A. Längberg, fr. Marma miss.-fören. 25: 86. Gm O. Olsson, Höge, fr. Guds församl. i Glafwa 35 kr. Gm pred. L. Johansson, fr. J. Andersson, Olunda 10 kr. Gm G. J. Gustafsson, fr. Guds församl. i Näsjö 15 kr. till miss. i Nyßland. Gm C. J. Ellström, Edane, auktionsmedel fr. St—näs 15 kr., gm N. J. S. Byn 2: 50, af L. P—n, i L. 2: 50

auktionsmedel fr. Byn 12: 50; s:a 32: 50. Gm skoll. J. Pettersson, Lingbo, koll. i skolhuset derst., 25 kr. Gm Fr. Grufman, Stockholm, af Stina Gustafsson, Wattensta 20 kr. Gm G. W. Nordqwist, St. Bögared, fr. Nurunga missf.-fören. 35 kr. Gm pred. A. Johansson, Wapelnäs, fr. Klampenborgs och Nyhamns syfören. 15 kr. Gm E. Olsson, W. Hungwik, fr. Stafsnäs kr. friförsaml. 150 kr. Gm skoll. C. O. Hofstrand, Hagerstad, ur skolb. sparb:a 10 kr. till missf. i Kongo. Gm O. Olsson, Kungsgården, af J. Olsson, Jäderfors, ett löfte till Herren 5 kr., insaml. på en böneftund i D. 5 kr.; s:a 10 kr. Gm A. G. Johansson, Tosta, koll. och insaml. i Ljungby 10 kr. till missf. i Kongo. Gm O. Olsson, Höge, insaml. på missf.-böner i Glaswa 10 kr. Gm A. Janzon, Ektorp, fr. Westerhanninge missf.-fören. 15 kr. Gm P. J. Wiberg, Öster Fernebo, koll. derst. 23: 95, af en wän F—d 6: 05; s:a 30 kr. Gm A. Andersson, fr. Guds församl. i Motala 16: 20, ur sparb:n 8: 85, ur sparb:n hos Paulus och Maria Swensson, Motala, 14: 50; s:a 39: 55. Gm A. P. Thorell, Brunnsbo, fr. friförsaml. i Tärna koll. 37: 60, insaml. på C. Johanssons, Fastbo, Altuna begrafn. 2: 40; s:a 40 kr. Gm P. G. Friman, Hudikswall, fr. Idenor koll. m. m. 25 kr., fr. Idenor missf.-fören. 25 kr.; s:a 50 kr. Gm J. M. Simonson, fr. Guds församl. i Näfwelsjö 10 kr. till missf. i Ryßland. Gm E. J. Ekman, Kristinehamn, gm O. J. Åberg, fr. missf.-förs. i Minneapolis, N. Amerika 230 kr., gm S. Olsson, fr. Nora gamla syfören. 50 kr. till missf. i Kongo, gm A. Norbeck, fr. skom. Petersson, Fjerdingstad 5 kr., af F. Lång, Handsteslad 2 kr., af Skog 50 öre, fr. Kling 50 öre, af Hilda Ekeroth 20 öre, af P. M. Jonsson 20 kr., af K. Blixt 50 öre, af P. A., Wärla 50 öre, af F. Ulrik 1 kr., af J. Nilsson, Sawällinge 1 kr., af Jonsson, Struckeby 50 öre, af K. Jansson, Fjerdingstad 1 kr., af A. Arwidsson, Handsteslad 1 kr., af A. Larson, Teljestad 25 öre, af J. Eriksson, Fjerdingsstad 10 kr., af Sofi Eriksson 2 kr., af F. G. Arwidsson, Handsteslad 10 kr., af P. A. Arwidson, dito 10 kr., af Kristina Wälander 50 öre, af Lindblad 25 öre, af Grip 25 öre, af Öfwerstedt 50 öre, af A. P. Andersson 25 öre, af T. Karlsson, Granby 25 öre, af Klara 1 kr., koll. wid Ö. Struckeby ynglingafören. fest den 6 aug. 9: 55, gm E. Jansson, Fageräs, fr. Ölme friförsaml. 20 kr., gm O. Halfwarsson, Lindesnäs, koll. wid mötet 25 kr. till missf. i Kongo, af S. Andersson, Karlstad 100 kr. till friköpande af hednabarn i Kongo, fr. w:r i Fogelwik 10 kr. till missf. i Kongo, fr. E. och A., Dala, Husby 10 kr., ur Josefs, Jakobs, och Johannis sparb:a 1: 20 till hednabarnen, insaml. på ett bröll. i Alster 11: 50 till missf. i Afrika, gm N. Jepsson, fr. w:r i Gustafs s:ten 75 kr., af J. E. Nykwist, Njutånger 5 kr. till missf. i Afrika, gm E. G. Jansson, i Kisa, fr. Eneby missf.-fören. 25 kr., gm C. A. Björk, Byberg, fr. en gammal syster 2 kr., gm fröken Gustafsson, fr. G. Jansson, Månsarp 10 kr. till missf. i Ryßland, af J. Larsson, Isanti, N. Amerika 1 doll. = 3: 60 till biblar åt hedningarna, af onämd ett löfte till Herren för återwunnen helsa 9 kr. till missf. i Afrika, gm C. Bååth, fr. Husqwarna missf.-fören. 10 kr., insaml. wid en söndagsskolfest i Kärra 5 kr. till hednabarnen; s:a 680: 80. Gm L. Klingwall, Blåporten, Karlskrona, ur Barnens sparb:a 3 kr., fr. Hilda 2 kr.; s:a 5 kr. Gm P. Olofsson, Tönnänger, Holmsweden, koll. i Skog wid böneft. under 1882 160 kr., fr. Marta Näslund 20 kr.; s:a 180 kr. Gm A. Nilsson, Segmon, ur en sparb:a fr. några w:r wid Liljedal 10 kr. Gm E. Eritzén, insaml. wid E. A. Johanssons, i Mångsta, bröll., Myrslinge den 29 dec. 4: 10. Gm C. Stolt, Ströja, fr. w:na i Börje 68 kr. Gm C. Carlsson, Bälinge, fr. w:r i Börje, Bälinge, Åkerby och Jernkil 53: 76. Gm A. Nyman, Segmon, Segoltan, insaml. i Eds missf.-hus 85 kr. Koll. i Borsbo och Wib:bo 6: 50. Gm C. W. Månzon, Fisteby, af J. Leo, en tacksamhetsgåfwa till Herren 5 kr. (Forts.)

Anmälan.

Tidningen **Swenska Missionsförbundet** utkommer med ett nummer under sista weckan af hwarje månad.

Priset är 1 krona för hel årgång.

Då minst 10 ex. requireras direkt hos Redaktionen, att afsändas under en adreß, erhålles **hwart 11:e exemplar gratis.** Tagas färre än 10 ex., måste prenumeration ske på närmaste postanstalt och 20 öre för hwarje exemplar tilläggas såsom postarfwode.

Enär tidningen utgifwes icke för enskild persons räkning, utan för Swenska Missionsförbundets, kommer ock **hela den behållning,** som af företaget kan erhållas, att **tillfalla Missionsförbundet och för deß missionswerksamhet anwändas.**

Stockholm i december 1882.

Redaktionen.

Bref och requisitioner rörande tidningen Swenska Missionsförbundet adresseras till Swenska Missionsförbundets expedition, Stockholm.

Stockholm, Central-Tryckeriet, 1883.